

Prædiken til midfaste

Jesus siger om sig selv: *Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, vil aldrig sulte, og den, der tror på mig, vil aldrig blive tørstig* (Joh 6 vers 35).

Jesus er trods sit menneskelige og skrøbelige ydre, ham vi finder trøst og styrke hos.

Han, barnet i krybben og manden på korset, det hjælpeløse barn og det henrettede menneske, det er hos ham, Guds søn, vi finder hjælp og redning.

Som det bliver sagt i en af de gammeltestamentlige læsninger i dag (Sl 145) (her i den nye Bibeloversættelse, i den moderne folkebibel, som i dag er taget i brug): *"Gud støtter dem, der falder, og rejser dem, der bryder sammen"*. Det er vores tro.

Guds ord giver os næring, får troen frem, holder håbet levende og tænder kærlighedens gnist i mørket.

Jesus siger om sig selv: Jeg er livets brød. Hvordan giver det mening at kalde sig selv for et brød?

Der ligger en historie bagved. Forud for disse ord i Johannesevangeliet kapitel seks kan man læse fortællingen om, hvordan Jesus bespiste en stor folkemængde med fem brød og to fisk.

Et måltid, hvor tusinder af mennesker blev mætte og der var endda tolv kurve med brød tilbage, da man samlede resterne ind.

Ⲁ

Jesus vil imidlertid – i sin egen udlægning af det skete – den udlægning, vi hører ham komme med overfor sine disciple i evangeliet til midfaste – Jesus vil pege på, at brødunderet kun er begyndelsen.

Jesu pointe er: Underet med de fem brød og to fisk var ikke kun en engangshandling. Det skal og vil fortsætte. Underet sker.

Underet var ikke kun de fem brød og to fisk, som den dag på et bjerg tæt ved Genezareth sø rakte i det uendelige og efterlod mere brød end de fem, man havde delt ud af.

Underet er større, underet sker og er en del af vi menneskers daglige liv - ja underet gives os til daglig glæde også i tunge og mørke tider, som nu.

Underet er knyttet til Jesus selv, det at Gud blev kød og blod, er tilstede midt i blandt os. Det at Gud fortsat nærer troen, håbet og kærligheden i os her.

✠

Et af de steder, jeg holder rigtig meget af hos reformatoren Luther er hans udlægning af den fjerde bøn i Fadervor: *Giv os i dag vort daglige brød.*

Luther spørger: hvad er så dagligt brød? Og han svarer, at dagligt brød er:

Alt, hvad der er brug for til liv og legeme, som mad, drikke, tøj, sko, hus, hjem, jord, kvæg, penge, ejendom, god ægtefælle, gode børn, ... fred, sundhed, ordentlig og værdig levevis, gode venner, trofaste naboer, og andet lignende.

Når Jesus siger om sig selv, jeg er livets brød, siger han med en sådan billedtale til disciplene og til hver

og en af os: Jeg, Guds søn, er også en del af jeres daglige brød. Jeg er livets brød til jer.

Det er vigtigt at huske, når bekymringerne som nu uundgåeligt fylder os. Bekymringerne for ens arbejde og økonomi. Restauranter og cafeer har måtte lukke ned, sætte skilt i vinduet, de forretningsdrivende mangler kunder, frisører og tandlæger sidder hjemme, og gaderne er stort set tomme og øde.

Evangeliet tænder her et håb. Ikke et håb, som skal få os til at vende verden ryggen. Tværtimod det tænder et håb i dagligdagen midt i alle vores bekymringer om arbejde og økonomi, og følelse af ensomhed og stigende isolation, om at være tilstede, elske og værne om hinanden. Som Gud har vist sin kærlighed til os ved at sende sin søn til verden, sådan skal vi også elske og værne om hinanden.

Gud, hjælpe os deri.

I Jesu navn. Amen